

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΠΑΘΗΤΙΚΟΣ ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΜΙΡΑΜΠΩ

‘Η νεότης του Μιραμπώ και τὰ φιλελεύθερα φρονήματά του.—‘Η σκληρότης του πατέρα του.—‘Από φυλακή σὲ φυλακή.—‘Η γνωριμία του μετὰ τὴ Σοφία Μονιέ.—‘Πῶς ἀγαπήθηκαν.—‘Η δραπέτευσίς του.—‘Αἱ περιπλανήσεις του.—‘Πρωτοφανὴς ἀναίδεια ἐραστοῦ.—‘Μετὰ πέντε ἔτη.—‘Η αὐτοκτονία τῆς Σοφίας.—‘Ο Μιραμπώ καὶ ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάστασις.

Τὸν Μάιο τοῦ 1775, ὁ Γαβριὴλ Μιραμπώ, ὁ μετέπειτα μέγας ρήτωρ τῆς γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως, εἴκοσι ἕξι χρόνων ἄνθρωπος καὶ οἰκογενειάρχης, μετεφέρτεο κατὰ διαταγὴν τοῦ πατέρα του, ἀπὸ τὸν πύργο τοῦ Ἴφ, ὅπου εἶχε μείνει κλεισμένος ἕνα περίπου ἔτος, στὸ φρούριο τοῦ Ζου, μιᾶς ὄρεινῆς τοποθεσίας τῶν γαλλοελβετικῶν συνόρων. Δὲν ἦταν οὕτε ἡ πρώτη φορὰ ποῦ ἐφέρετο μ’ αὐτὸ τὸν ἀπάνθρωπο τρόπο ὁ μαρκήσιος Μιραμπώ στὸ γιό του.

Σὲ παρόμοιους ἀσχηροτάτους περιορισμούς, ποῦ δὲν διέφεραν καθόλου ἀπὸ φυλακίσεις, τὸν ὑπέβαλε δύο τρις φορές ἀκόμη ἡ τελευταία μάλιστα ὑπὴρξε ἡ βαρύτερη ἀπ’ ὅλες γιὰτὶ ἐβάσταξε 42 δλόκληρους μῆνες!

Σὲ τί ὄφειλοντο ἡ φυλακίσεις αὐτές; Στὸ ἀτίθασο καὶ ἀχαλίνωτο τοῦ χαρακτήρου τοῦ Μιραμπώ δῆσαν, στὴν ἐκδοτὴ ζωῆ του, σὲ χρεὴ καὶ στὴν σπατάλη του, πρῶτιστα ὅμως στὸ ὅτι ὁ γέρος-Μιραμπώ, ἄνθρωπος ὄχι κοινὸς ὡς πρὸς τὸ πνεῦμα, σκληρὸς ὅμως καὶ θεσποτικὸς σὰν φρουδάρχης, δὲν ἐχώνευσε τις νεωτερικῆς ἰδέας τοῦ γιοῦ του, καὶ προσπαθοῦς μετὰ κάθε τρόπο, ἔστω καὶ διὰ τῆς βίας, νὰ τὴν κατακνήσῃ.

Τὸ φρούριο ὅπου ἦταν κλεισμένος ὁ Μιραμπώ βρισκόταν κοντὰ σὲ μιὰ μικρὴ ὄρεινὴ πόλι, τὸ Πονταρλιέ, ἡ ὁποία, ἂν δὲν ἐφημιζέτο γιὰ τὴν κοσμητικὴν ζωῆν, εἶχε ὅμως ἀρκετὸ κόσμο εὐποροῦ καὶ μορφωμένο. Ὁ νεαρὸς φυλακισμένος ἂν καὶ τοῦ ἔδινε κάποια ἐλευθερία ὁ διευθυντὴς τοῦ φρουρίου, ἕνας ἄνθρωπος ἠλικιωμένος, κενόδοξος, καὶ ὁ ὁποῖος γιὰ λόγους ποῦ θὰ ἰδοῦμε εὐθὺς ἀμέσως, δὲν ἀργησε νὰ μισήσῃ τὸν Μιραμπώ, δὲν ἐπωφελετο τῆς ἐλευθερίας αὐτῆς, ἐντραπέμενος νὰ ἐμφανισθῇ στὶς συναστροφές του τόπου καὶ διότι ἀκόμη εἶχε ἐπιδοθῇ μέσα στὴ φυλακὴ του, σὲ διάφορες μελέτες. Ἡ μοναδικὴ του δὲ συναναστροφή ἦταν μετὰ μιαν γυναῖκα μετὰ τὴν ὁποίαν εἶχε συνδεθῆ καὶ στενώτερα, χωρὶς ὅμως στὴ σχέση αὐτὴ νὰ ὑπάρχῃ οὕτε ἔχρος ἀγάπης. Ὁ Μιραμπώ περνοῦσε ἀπλῶς τὸν καιρὸ του καὶ τίποτε περισσότερο. Ὡς τόσο ἡ κατάσταση δὲν ἀργησε νὰ μεταβληθῇ. Μιὰ μέρα στὸ φρούριο παρουσιάσθηκε μιὰ κυρία ἡ ὁποία ἐγγυώριζε τὸ φρούραρχο καὶ εἶχε πάει νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ. Ἦταν ψηλὴ, εἶχε σῶμα ὠραῖο καὶ μάτια γλυκά. Ὁ Μιραμπώ μόλις τὴν εἶδε τὴν ἀγάπησε. Ἡ Κα Τερέζα — Μαρία — Σοφία Μονιέ (ἔτσι τὴν ἔλεγαν) ἡ γνωστὴ μετὰ τὸνομα Σοφία, ἦταν μιὰ νεώτατη γυναίκα, εἴκοσι-ἑνὸς χρόνων μόλις, σ’ ὅλη τὴν ἀνθησὴ τῆς ὠραιότητός της, ποῦ στὴν ὠμορφιά καὶ στοὺς τρόπους κρατοῦσε τὰ σκήττρα στὸ Πονταρλιέ. Ἡ Σοφία ἦταν παντρεμένη μ’ ἕναν ἐξηντάρη ἄνθρωπο, σκευθωπὸ καὶ λιγύμιλο, τὸν ὁποῖον τὴν εἶχε ἀναγκάσει ἡ οἰκογενεὴ τῆς νὰ πάρῃ. Φαίνεται ὡς τόσο, ὅτι παρ’ ὅλη τὴν διαφορά τῆς ἡλικίας τὸν εἶχε μείνει ὡς τότε πιστὴ, ἂν καὶ σὲ πολλοὺς εἶχε ἐμνευθεῖ ἔρωτα, καὶ πολλοὶ εἶχαν φιλοδοξήσει νὰ συνδεθῶν μαζί της. Ὁ πρῶτος ἢ ἂν ὁ ἴδιος ὁ φρούραρχος, φίλος τοῦ ἀνδρός της, ὁ ὁποῖος ἐπωφελοῦμενος τῆς φιλίας αὐτῆς τῆς εἶχε πῆ μιὰ μέρα κενικώτατα ὅτι ἂν ἐγένετο φίλη του, δὲν θὰ διέτρεχε κανένα κίνδυνον νὰ παρεξηγηθῇ ἀπὸ τὸν κόσμον, καὶ δι’ ὁ ἔρωτος τὸν θὰ ἦταν ἀσφαλὴς, ἀφοῦ ἔμπαινε στὸ σπῆτι τῆς ἐλευθερίας, ὅτι ὠρα ἦθελε. Ὁ κινισμὸς αὐτὸς τόσο ἐπείραξε τὴ Σοφία, ὡστε ἀπῆνθεσε σὸν φρούραρχο ὅτι καὶ ὁ ὠραιότερος ἀνδρὸς τοῦ κόσμου ἂν ἦταν, κἀνὴν δὲ θὰ δεχόταν νὰ συνδεθῇ μαζί του, γιὰτὶ θὰ τὸ θεωροῦσε ἀσχος νὰ εἶνε φίλη ἐνὸς ἀνθρώπου ποῦ θεωροῦσε τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ φίλου του σὰν ἕνα σίγηρο μέσο γιὰ νὰ τὸν ἀπατήσῃ. Μετὰ τὸν φρούραρχο τοῦ Ζου, Σαιν-Μαρί, κάποιος ἄλλος θέλησε νὰ κατακτῆ τὴ Σοφία. Ἦταν ἕνας νέος ὠραῖος, κομψὸς, προικισμένος μετὰ μιὰ μετριόφροσύνη καὶ δαίλια ποῦ ἐνέπνευαν ἐμπιστοσύνη.

Ἡ Σοφία τὸν συμπαθῆσε δὲν ἐφθασε ὅμως καὶ στὸ σημεῖο νὰ

τὸν ἀγαπήσῃ. Ἀρκετὰ πικρὸ τυχερὸς ὑπῆρξε κάποιος ἄλλος, ἕνας νέος ἀξιωματικὸς, ὁ ὁποῖος ἐξεδήλωσε στὴ Σοφία τὴν ἀγάπην του πολὺ τολμηρότερα ἀπὸ τὸν προηγούμενον, ὄχι ὅμως καὶ μετὰ τὸν κινισμὸ τοῦ φρουδάρχου. Ὁ ἀξιωματικὸς αὐτὸς δὲν ἦταν οὕτε πολὺ ὠραῖος οὕτε εἶχε κανένα ἰδιαίτερον ψυχικὸ ἢ διανοητικὸ προτέρημα. Ὡς τόσο ἡ Σοφία ἀνταπεκρίθη στὸ αἰσθημὰ του, γιὰτὶ ἐπληττα καὶ γιὰτὶ τὴν εἶχε στὸ τέλος νικῆσει ἡ ἐπιμονὴ του. Ἐνωθεῖται ὅτι τίποτε παραπάνω ἀπὸ ἕνα ἄλλο αἰσθημὰ—ἔτσι τοῦλάχιστον ἔλεγε στὸν Μιραμπώ—δὲν τὴν εἶχε ἐνώσει μετὰ τὸν νέον ἀξιωματικὸν ντὲ Μομπρε.

Ὅταν λοιπὸν ἡ Σοφία γνώρισε τὸν Μιραμπώ ἡ ψυχὴ της ἦταν σχεδὸν παρθένα. Αὐτὸ συνετέλεσε στὸ νὰ τὸν ἀγαπήσῃ ἀκόμη περισσότερο. Μετὰ τὴν πρώτη συνάντησίν των, ξαναδιδόθηκαν στὸ σπῆτι τῆς Σοφίας, σὸν περίπαιτο καὶ σὲ κάποια ἀγροτικὴ ἐστῆ. Ἄλλ’ ὁ φρούραρχος ἐν τῷ μεταξὺ τὰ μυρσίστηκε καὶ ἀπ’ τῆς ἡλίας του, ἀπαγύρευσε σὸν Μιραμπώ, μετὰ διάφορες προφασίες νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ φρούριο. Ὁ Μιραμπώ ἀναγκάστηκε νὰ ὑποκύψῃ. Ἀλλοῦτε ἡ Σοφία εἶχε πάει ἐν τῷ μεταξὺ στὸ Νιυζὸν τῆς Γαλλίας, ὅπου βρισκόταν ἡ οἰκογενεὴ τῆς, καὶ ὁ Μιραμπώ ἔκανε ἕνα ταξεῖδι στὴν Ἰβητία. Στὴν ἐπιστροφή ξανασυναντηθῆκαν, καὶ καθὼς ἡ ἀπουσία εἶχε μεγαλώσει τὴν ἀγάπην των, οἰχτήκαν μετὰ περισσότερο πάθος ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἀρχίζει μεταξὺ τοῦ Μιραμπώ καὶ τῆς Σοφίας ἕνας ἔρωτας γεμάτος ρωμαντικῆς περιπέτειας. Ὁ φρούραρχος ποῦ ἦταν ἐνήμερος τῶν συμβαινόντων, δὲν ἤθελε κατ’ ὁδὸνα λόγα πλέον νὰ ἐπιτρέψῃ σὸν Μιραμπώ νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὸ φρούριο. Ὁ Μιραμπώ προσεκοιμήθη ὅτι ὑποτάσσεται στὴ θέλησίν του, τὸν παρεκάλεσε ὅμως νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ πᾶ στὸ Πονταρλιέ γιὰ τελευταία φορὰ, σ’ ἕνα γεῦμα ποῦ ἔδινε πρὸς τιμὴν τοῦ ἀνδρός τῆς Σοφίας, τὸν ὁποῖον εἶχε σαγηνεύσει ἐπίσης ὁ Μιραμπώ.

‘Ο Μιραμπώ

Ὁ φρούραρχος ἔστειλε ἀμέσως ἀνθρώπους νὰ τὸν ζητήσουν παντοῦ. Τοῦ κάκου ὅμως. Δὲν τὸν εὗρε κανεὶν. Τὴν ἄλλη μέρα διεδόθη, ὅτι ὁ Μιραμπώ εἶχε περάσει τὰ σύνορα καὶ εἶχε καταφύγει στὴν Ἐλβετία. Ἐτσι εἶπαν ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε ὅτι ὁ Μιραμπώ εἶχε κρυφτεῖ σ’ ἕνα κελάρι τῶν ἰδιαιτέρων διαμερισμάτων τῆς Σοφίας, βέβαιος ὅτι ἐκεῖ μόνον δὲ θὰ τὸν ζήτοῦσαν, γιὰτὶ κανένας δὲ θὰ μπορούσε νὰ φαντασθῇ, ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ

φθάσῃ ὡς ἐκεῖ τὸ θράσος του. Ἐτσι καὶ ἔγινε. Ὁ Μιραμπώ ἔμεινε κρυμμένος σὲ κελάρι ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας. Ἐνημέρη τῆς ὑποθέσεως ἦταν μόνον μιὰ κωμαρῆρα ἐμπιστῆ τῆς Σοφίας. Ὡς τόσο ἐκαθὶ κατὶ ἄρχισε νὰ μουρμουρίζεται σὲ σπῆτι, ὁ Μιραμπώ ἀναγκάστηκε νὰ ζητήσῃ ἄλλου κρυφώνα. Τὸν ἐπιλοξένησε μιὰ φίλη τῆς Σοφίας, ἡ Δις Μπαρμπά. Ἄλλ’ ὁ Μιραμπώ δὲν μπορούσε νὰ ἠτυχήσῃ μακρὰ ἀπ’ τὴν ἀγαπημένην του καὶ ἔκαμνε ἕνα σορὸ τρέλλας γιὰνὰ τὴν ἰδῆ. Ἐνα βράδυ ἐπερὸνιστο νὰ πᾶ στὸ σπίτι τῆς Σοφίας, τὴν ὠρα ποῦ θάβρεσκε ἡ ὑπηρεσία. Ἦταν ἐπιδοπιμένη ἡ ἐμπιστῆ κωμαρῆρα, ἡ ὁποία θὰ τὸν περιέμενε, ὅπως συνήθως καὶ θὰ τὸν δὴγγουζε κρυφὰ στὰ διαμερίσματα τῆς κυρίας της. Τῆς κωμαρῆρας ὅμως κατὶ τῆς ἔτυχε, καὶ ἀργησε νὰ πᾶ στὸ προσδιορισμένον μέρος. Ὁ Μιραμπώ, φάσει ναυρικὸς καὶ ἀνετόμομος, μπαίνει στὴν αὐλὴ καὶ ἀρχίζει νὰ προχωρῇ πρὸς τὸ σπῆτι.

Ἄλλ’ ἐκεῖ συναντᾷ κάποιον ἄλλον ὑπηρετῆρα ἡ ὁποῖα νομίζοντας ὅτι εἶνε κανένας κλέρτης τρέχει στὴν κορυφὴ καὶ βάζει τῆς φωνῆς. Ἀεὺς ὅσοι οὐ ὑπηρετᾷ ὁ ἐλίξοντες μετὰ κούκου καὶ φωνῆρα. Ἡ Σοφία ποῦ εἶχε ἀκούσει ἐν τῷ μεταξὺ τὸ θόρυβον, τρέχει γιὰ νὰ ἰδῆ τὴν συμβαίνει. Μαντεύει εὐθὺς περὶ τίνος πρόκειται καὶ προσπαθεῖ ν’ ἀναχαιτίσῃ τοὺς ἀνθρώκους. Βλέποντας ὅμως

